

mohou práv osob třetích, které nejsou podmíněny věcí poručenskou, na něž se poručenská moc nevztahuje, a která k úkonům poručenského soudu nenáleží. O takovýto případ jde v této věci, neboť dle stavu spisů vzešel mezi firmou a poručenstvem nezletilých dětí Alžběty a Karla R-ových rozpor o tom, zda spoluporučníku těchto dětí, jež jsou zároveň veřejnými společníky firmy, přísluší právo nahlédnouti do obchodních knih společnosti, čemuž se však společnost opírá. Rozpor tento, nebyl-li by smírně uklizen, mohl by býti řešen jen pořadem práva (§§ 39 třetí odstavec uvoz. zák. k obch. zák., 1 a 51 druhý odstavec j. n.). To ovšem nevadí tomu, by poručenský soud, jenž jest podle §u 109 j. n. povolán obstarávati ty věci, jež takovému soudu přísluší, poručníka (spoluporučníka) poučil o tom, jak má hájiti zájmy svých poručenců a co má podniknouti, aby dopomohl poručencům k jejich právu, a může ho kromě toho i poukázati, by příslušným soudním pořadem dal věc rozhodnouti. Poručenský soud však nebyl oprávněn v této sporné otázce, o níž v nesporném řízení rozhodovati nelze, vydávati společnosti jako osobě mimo jeho poručenskou moc stojící přímo nějaký poukaz, ježto mu právě nenáleží, by o této otázce v poměru ku společnosti rozhodoval. I kdyby bylo správným, že usnesení prvního soudu na společnost přímo vydané nemělo povahy soudního opatření ve smyslu §u 9 nesp. řiz. právně účinného proti společnosti a že bylo naopak pouhým nezávazným poučením společnosti té, nemění to ničeho na věci, ježto poručenskému soudu nepřísluší ani vydávati právní poučení ve věcech, které nepodléhají jeho rozhodování. Bylo tedy usnesení obou nižších soudů jakožto zmatečná zrušiti.

Čís. 7025.

Po zahájení vyrovnacího řízení nelze ku vymáhání pohledávek, jež nepatří k pohledávkám uvedeným v §u 10 (2)—(4), § 11 (1) a § 23 vyr. řádu, na dlužníkových věcech nabýti soudcovského práva zástavního nebo uspokojovacího do té doby, než bylo vyrovnací řízení podle §u 55 vyr. ř. právoplatně skončeno nebo podle §u 56 vyr. ř. zastaveno. Okolnost, že jde o zvláštní pohledávky ve smyslu §u 10 (4) vyr. ř., dlužno tvrditi a dokázati již v návrhu na povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, R I 256/27.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu proti dlužníkům byla povolena exekuce na movitosti ku vydobytí peněžité pohledávky, soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle §u 10 nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. o vyrovnacím řízení nemůže po zahájení tohoto řízení na jmění dlužníka pro pohledávku proti němu nabyto býti na věcech jemu náležejících soudcovského zástavního nebo uspokojovacího práva. Usnesením kraj-

ského soudu ze dne 30. července 1926 bylo o jmění dlužníka zahájeno řízení vyrovnací, které dosud skončeno není, protože návrh na vyrovnání soudem potvrzený následkem rekursu moci práva nenabyl. Že by tu byla výjimka z pravidla výtčená v §u 10 vyr. ř. v odstavci čtvrtém, že by totiž šlo o pohledávku z uvedených tam činů dlužníka nebo správce vyrovnávacího, vymáhající věřitelé ani netvrdili, a soudu exekuci povolujícímu podle §u 3 ex. ř. před vyřízením návrhu nepřísluší konati šetření.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle §u 10 (1) vyr. řádu nelze po zahájení vyrovnacího řízení pro pohledávku za dlužníkem nabytí soudcovského práva zástavního nebo práva uspokojovacího na věcech náležejících dlužníku. Zásada vyrovnacího řízení, zachovati za jeho trvání stejné postavení všech věřitelů, nedovoluje, by po zahájení řízení někteří věřitelé, zjednavše si takové právo, předstihli jiné věřitele a tím nabyli výhod před nimi. Podle zjištění bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 30. července 1926 a nebylo v době povolení exekucí posud skončeno. Neprávem tedy poukazují stěžovatelé na to, že vyrovnací řízení již v době exekučních návrhů netrvalo, poněvadž vyrovnání bylo uzavřeno 20. října 1926 a potvrzeno usnesením ze dne 31. října 1926, zvláště když i rekurs do potvrzujícího usnesení byl později vzat zpět, takže i exekuční titul pochází z doby dávno po zahájení vyrovnacího řízení i po přijetí a potvrzení vyrovnání. Má-li po zahájení vyrovnacího řízení trvati klid ve vymáhání pohledávek za vyrovnacím dlužníkem (viz vládní vysvětlivky k §u 10 vyrovn. řádu), kteréž nepatří k pohledávkám uvedeným v §u 10 (2)—(4), § 11 (1) a § 23 vyrovn. řádu, nemůže na věcech patřících dlužníkovi nabyto býti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího do té doby, než bylo vyrovnací řízení podle §u 55 vyrovn. řádu pravoplatně skončeno nebo podle §u 55 vyrovn. ř. zastaveno. (Rozh. čís. 2637 sb. n. s.). Tvrdí-li stěžovatelé, že jde o pachtovní činži za běžný pachtovní rok a že dlužník potřeboval pachtovních předmětů k dalšímu vedení hospodářství, chtějí-li tedy tím na to poukazovati, že se jedná o zvláštní pohledávky ve smyslu §u 10 (4) vyrovn. řádu, nelze k tomu přihlížeti jako k novotám, poněvadž bylo jejich věcí, by to již v návrhu na povolení exekuce tvrdili a dokázali (§ 55 druhý odstavec ex. ř.). Totéž platí o tvrzení dovolacího rekursu, že vymáhající věřitelé navrhli exekuci pro pohledávku, již podle zákona jako pohledávce z pachtovní činže přísluší zástavní právo (§ 11 (1) vyrovn. řádu), nehledíc k tomu, že by musili podle toho uzpůsobiti také exekuční návrh tak, že exekuce má býti povolena a provedena na takové předměty majetku dlužníka, na něž toto zákonné právo zástavní se vztahuje. Soud při rozhodování o exekučním návrhu nebyl podle §u 3 ex. ř. ani povinen ani oprávněn, by o tom zavedl šetření z moci úřadu. Z exekučních návrhů to neplyne a nevádí, že soudce procesní a exekuci povolující byl snad týž.